

پرونده «جوکر» بسته‌نیست

■ گروه فرهنگ و هنر - برنامه «جوکر» احسان علیخانی که در این سال‌ها از پربحث‌ترین تولیدات شبکه نمایش خانگی محسوب می‌شود، مسیر پریچ و خمی را از تفکیک جنسیتی تا ترکیب خانوادگی پیمود و با به چالش کشیدن چهره‌های کمدی و حتی غیرکمدی، به کانون توجهات تبدیل شد؛ این برنامه که پس از پخش «جوکر خانوادگی» انتظار می‌رفت پرونده‌اش بسته شود، حالا با اعلام تولید فصل جدید، همچنان در فضای نمایش خانگی اعلام حضور می‌کند.

پروژه در قسمت پایانی، باعث شد علیخانی تصمیم به ادامه آن بگیرد. احسان علیخانی با وجود اینکه پایان جوکر را در آخرین قسمت اعلام کرده بود، اخیراً از تصمیم جدیدی مبنی بر ادامه یافتن «جوکر خانوادگی» با حضور شرکت‌کننده‌های جدید خانم و آقا خبر داده است. این مجری سابق تلویزیون خطاب به مخاطبان نوشته است: «به

جهت استقبال و محبت شما قرار شد جوکر خانوادگی با حضور شرکت‌کننده‌های جدید خانم و آقا در فیلمو ادامه پیدا کند.» او همچنین اشاره کرده که دو پروژه دیگر در دست تولید دارد و ابراز امیدواری کرده که «با توجه به شرایط فعلی، آن همه تلاش به نتیجه برسد.» بیشتر «شفرونی» با اجرای نیما شعبان نژاد در حوزه آشپزی، عنوان شده بود که توسط او در حال تولید است.

گذشته اعلام کرد: «اگر برنامه جوکر ۲ مردان اصلاح نشود طبق اطلاعیه قبلی که صادر کرده بود ناچار است از طریق مراجع قضایی جلوی ادامه روند انتشار جوکر ۲ را بگیرد و اگر محتوای جوکر مردان اصلاح نشود، ادامه انتشار جوکر ۲ زنان هم در شورای صدور مجوز ساتراپرسی خواهد شد و احتمالاً با اصلاحیه اندک موفق به دریافت مجوز خواهد شد.» اما در کنار همه این حاشیه‌ها، پخش «جوکر» البته با ملاحظاتانی ادامه پیدا کرد و با توجه به استقبال مخاطبان در چند فصل، علیخانی تصمیم گرفت فرمت جدیدی از برنامه با عنوان «جوکر خانوادگی» را تولید کند که در آن زنان و مردان به صورت هم‌زمان در کنار هم شرکت می‌کنند. اولین فصل، تجربه از این دست در کشور ما بود. علیخانی در این باره گفت: «برای انتشار این فصل بسیار جنگنده‌ام و با توجه به برخی خطوط قرمز می‌شود کاملاً به من حق داد.» استقبال از این فصل بنا بر آمار به حدی بود که علی‌رغم اعلام پایان

فضای تولید شامل ۴۰ دوربین فیلمبرداری در یک لوکیشن ۶۰۰ متری بادکوک ۳۶۰ درجه بود که لحظه‌به‌لحظه واکنش‌های شرکت‌کننده را ثبت می‌کرد. با اولین خنده هر شرکت‌کننده، آژیر قرمز هشدار به صدا درمی‌آمد و آن فرد از دور رقابت حذف می‌شد. «جوکر» در ابتدا به صورت جداگانه برای آقایان و در ادامه بانوان تولید شد که خود این موضوع به یکی از بحث‌برانگیزترین جنبه‌های برنامه تبدیل شد. در فصل «جوکر» بانوان، پس از پخش دو قسمت، سازمان تنظیم مقررات رسانه‌های صوت و تصویر فراگیر (ساترا) اعلام کرد «این قسمت‌ها از جهت محتوایی و عدم رعایت شأن بانوان دارای اشکال زیادی است و مناسب برای انتشار نیست» که این تصمیم با واکنش‌هایی هم مواجه شد. از طرفی «جوکر» مردان هم چندان بی‌حاشیه نبود و شوخی‌های خاص برخی شرکت‌کنندگان در مقاطعی، تماشای برنامه را نیازمند درجه‌بندی سنی می‌کرد. چنانچه ساترا چهارم شهریور ماه سال

برنامه «جوکر» به کارگردانی و تهیه‌کنندگی احسان علیخانی با گرته‌برداری از فرمت‌های بین‌المللی مشابه طراحی شد اما تیم سازنده آن را با شرایط فرهنگی ایران تطبیق دادند و به اصطلاح اپرانیزه کردند. ایده اصلی برنامه، گردهم آوردن هنرمندان و چالش «نخندیدن» در مقابل شوخی‌های دیگران بود. علیخانی در مصاحبه‌ای بیان کرد که قبل از شروع رسمی پروژه، چهار تست ضبط انجام داد که اولین‌های آن نتیجه مطلوبی نداشت و حتی او را از ادامه کار مایوس کرده بود. در فصل اول «جوکر»، سیامک انصاری اجرای برنامه را بر عهده داشت و علیرغم مجموعه‌های تلویزیونی علیخانی که خودش هم‌زمان اجرا را عهده‌دار بود، در این فصل، به صرف کارگردانی و درج نامش در تیتراژ پسندیده کرده‌ام در انتهای همان فصل ابتدایی، در نهایت مقابل دوربین آمد تا حضورش را رسماً اعلام کند و در ادامه ماجرا تغییر کرد و خود او اجرای «جوکر» را بر عهده گرفت.

نقدی بر یک فیلم:

«غیبت موجه»؛ جست‌وجویی بی‌سرانجام در برهوت روایت

روانشناختی، تلخ و درون‌نگر باشد. اما بی‌کفایتی در فیلمنامه‌نویسی باعث می‌شود این پیش‌شروعی را به نفع تأثیر نگیرد، بلکه باورپذیری اثر را زیر سؤال ببرد. چطور سه شخصیت اصلی مدرسه -مدیر، معاون، مربی- پس از آن‌همه توضیحات مفصل و نشانه‌های آشکار موجه‌هویت واقعی زن نمی‌شوند؟ این سطح از نابلدی در پردازش منطق روایی نشان از فیلمنامه‌ای دارد که بدون شاکله ساختاری منسجم نگاشته شده است. در تعلیق اصلی داستان، این پرسش اساسی شکل می‌گیرد که اصلاً چه ضرورتی دارد در حالی که دانش‌آموز در مدرسه حضور ندارد، کادر آموزشی با اصرار و پیگیری یک زن برای یافتن او همراهی می‌کنند؟ این همراهی بی‌منطق، بدون دلیل روانی یا حرفه‌ای مشخص، ساختار روایی را به ورطه بی‌پایه‌ای می‌کشاند. اساساً وقتی گمشده‌ای در یک موقعیت مکانی مشخص اینجا مدرسه -حضور ندارد، جست‌وجو باید به فضاهای دیگر و با استناد به شاه‌دان بیرونی منتقل شود- نه اینکه کادر مدرسه بی‌هیچ تردیدی درگیر پیرنگی شوند که حتی از منظر حرفه‌ای نیز برایشان محلی از اعراب ندارد. این انتخاب فیلمنامه‌نویس بیش از آنکه مؤید تعلیق باشد، محصول فقدان منطق علی و روایی است.

فیلم در سطح داستان نیز با پراکندگی مضمونی و ناتمام‌گویی‌های بی‌درپی ضربه می‌خورد. از مسأله مهریه و وکیل که در اقدامی اغراق‌آمیز به مدرسه مراجعه می‌کند، تا تاجاره دادن فضای مدرسه به مهاجران افغان توسط سرابدار و لابی‌گری مدیر برای واگذاری مدرسه، هیچ‌یک از این خطوط روایی به سرانجام نمی‌رسند. به جای تکامل، فیلم مدام در حال افزودن موضوعاتی تازه است بی‌آنکه پیشین‌ها را جمع‌بندی کند. از دیگر نشانه‌های ضعف تحقیق و بی‌توجهی به منطق واقع‌گرایی در فیلمنامه، ادعای یکی از دانش‌آموزان هنرستان است که می‌گوید قصد دارد در آینده «دندان پزشکی» بخواند. این در حالی است که نظام آموزشی ایران به‌روشنی مسیر تحصیلی هنرستان را از شاخه‌های علوم تجربی و پزشکی جدا می‌داند و عملاً دانش‌آموزان هنرستانی امکان ورود به رشته‌های پزشکی را ندارند. این اشتباه ساده اما مهم نشان می‌دهد نویسنده حتی به بدیهی‌ترین قواعد آموزشی کشور و قوف ندادارد و برای خلق از منطق عینی موقعیت‌ها چشم‌پوشی کرده است. بزرگ‌ترین ضعف «غیبت موجه» اما درام‌مرکزی نیست. نهفته است. جست‌وجوی یک مادر برای فرزند گمشده‌اش، که در انتها معلوم می‌شود اصلاً مادر نبوده‌می‌توانست بستری برای خلق یک روایت

گروه فرهنگ و هنر - از نشانه‌های بی‌توجهی به منطق واقع‌گرایی در فیلمنامه، ادعای یکی از دانش‌آموزان هنرستان است که می‌گوید قصد دارد در آینده «دندان پزشکی» بخواند! در معرفی اولیه فیلم «غیبت موجه» با لاکلاشی روبرو می‌شویم که نویدآوری رازآلود، چندلایه و درگیر با مفاهیم اگزیستانسیال را می‌دهد: زنی در جست‌وجوی گمشده‌ای، که در هر گام به خود نزدیک‌تر می‌شود، مسیری همچون سیمین غجیان منطق‌الطیر که در نهایت درمی‌یابند گمشده‌شان خود آنان است. اما آنچه بر پرده می‌بینیم، چیزی نیست جز ملغمه‌ای از کلیشه‌های مصر فاشده، نمادسازی‌های بی‌جان و روایتی سرگردان که نه تنها به فرامتن نمی‌رسد، که از پرداخت صحیح متن نیز باز می‌ماند. فیلم در لایه اول، مدعی نوعی واقع‌گرایی اجتماعی است. نشانه‌هایی چون بوی چاه فاضلاب، آدم‌های بی‌پناه، مدیر بی‌کفایت، هنرستانی با نام اغراق‌شده «آزادی» و شخصیتی به نام «پاکدامن» در ترکیبی گل‌درشت می‌کشند ساختاری نمادین ایجاد کنند. اما این تلاش‌ها نه به تپس‌سازی متعهدانه می‌انجامد و نه به کارکرد در امراتیک منجر می‌شود. لهجه‌های مصنوعی، بازی‌های تپووار و شخصیت‌هایی فاقد قوس روایی، ما را با کاراکترهایی مواجه می‌کنند که بیش از آنکه انسان باشند، سایه‌هایی کلیشه‌ای از بحران‌های اجتماعی‌اند.

پخش کنندهای برای نمایش نمی‌یابند، از این طریق برای خود قلاب رسانه‌ای بسازند. «غیبت موجه» نیز گویی بر این موج سوار شده تا ضعف روایتش را پشت حاشیه‌ها پنهان کند. فیلم نه به جست‌وجوی هویت می‌رسد، نه به بحران اجتماعی، نه به ساختار روایی، و نه به مضمون‌های عمیق. تنها چیزی که می‌ماند، «غیبت‌ای است که بی‌تردید موجه نیست؛ نه برای مخاطب، نه برای منتقد و نه حتی برای سینمای ایران.

در نهایت، فیلم در زمان و مکان هم سرگردان است؛ نه به درستی در گذشته یا حال سیر می‌کند، و نه مکان مشخصی را برای مخاطب شکل می‌دهد. این سردرگمی فرمی، در کنار ناتوانی در خلق جهان داستانی، باعث می‌شود فیلم بیش از آنکه تأثیر گذار باشد، صرفاً خسته‌کننده به نظر آید. از آن بدتر، ادعای توقیف و اکران نشدن به عنوان سپر دفاعی آثار ضعیف، حالا بدل به ابزاری تبلیغاتی شل‌تافته فیلم‌هایی که

مسیر پروازی کیش - دبی - کیش

کیش - دبی - کیش

روابط عمومی و امور بین الملل
شرکت هواپیمایی کیش

دستگاه کرایولیپولیزر

دستگاه هایفو دابلو گلدپلاس

هایفو 10 بُعدی

کویتیشن آراف لاغری در کوتاه‌ترین زمان

آراف ترمائز مناسب صورت و بدن

۰۹۳۶۷۶۲۶۶۸۰
۰۹۱۲۳۰۹۶۷۹۷
Dr.amirchoopanclinic

جزیره کیش، صدف، ساختمان بساک، طبقه دوم،
مطب دکتر امیر چوپانی

جهت درج آگهی ثبت شرکتها در روزنامه محلی اقتصاد کیش

به نشانی: روبروی دادگستری قدیم کیوسک احمد نیک پور مراجعه فرمائید

۰۹۳۶۷۶۸۰۹۷۷